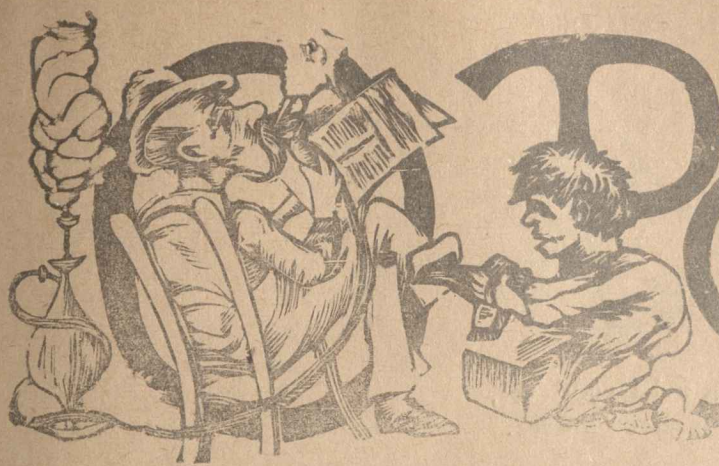




ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ δγαίνῃ
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταδαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅτ' Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

Πέντε τοῦ Ἰουλίου
καὶ λαύρα τοῦ ἡλίου.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα ἔξη
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνο κατὶ θὰ μᾶστρέξῃ.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπάντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτὲ
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῇ.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονισμῶν.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μᾶς ὅτ' ὧν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μᾶς μιὰ δεκάρα

Ἐκατὸν εἰκοσιῆξη
κι' ὅλα χάπια τοῦ Ἀλέξη.

Ἐν ἄρθρον ποικίλον,
ποῦ εἶναι γιὰ ξύλον.

Πρὸς τὸ παρὸν δὲν φαίνονται ζητήματα σπουδαῖα,
μόνον βροχὴ κατέπεσε ὅτ' αἰ μέρη μας ραγδαῖα
κι' ἄγρους πολλοὺς κατέστρεψε καὶ ἀμπελοφυτείας
κι' ἐπέφερε καταστροφὰς πολλὰς τε καὶ παντοίας.
Ἀλλὰ γι' αὐτὰ τὰ πράγματα καθόλου δὲν μᾶς μέλει...
οὔτε ἄγρον δὲν ἔχομεν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀμπέλι.

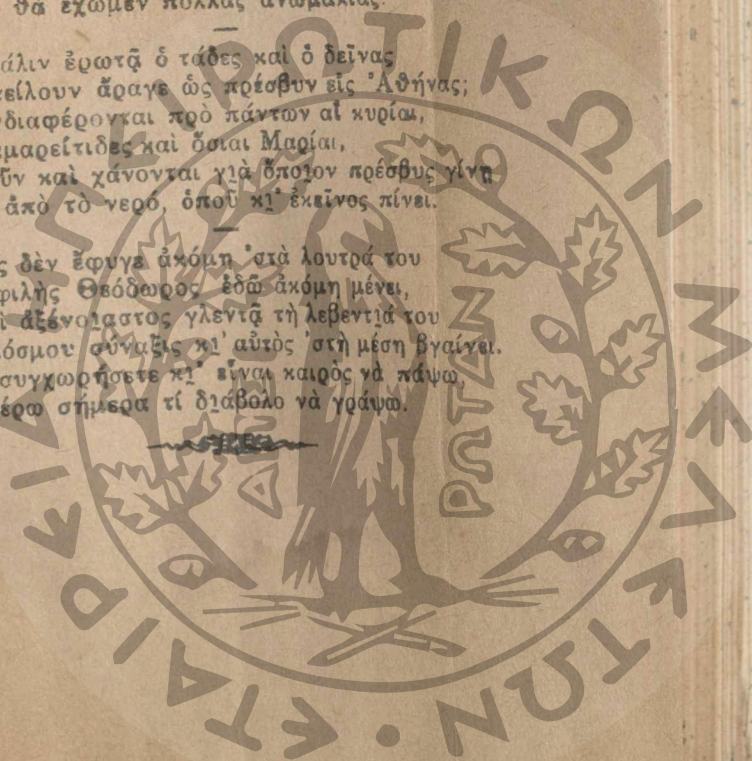
Ἐπικρατοῦν ὅτ' ἐπὶ πέλαιος μεγάλοι τρικυμῖαι
κι' ἱστιοφόρα φαίνεται πολλὰ θὰ ναυαγήσουν,
οὐχ' ἥττον διατάχθησαν τοῦ Κράτους οἱ Ταμίαι
γιὰ τὰ καθυστερούμενα εὐθὺς νὰ ἐνεργήσουν.
Μὰ καὶ γι' αὐτὸ τὴ σκούφια μας στραβὰ στραβὰ φοροῦ-
με... οὔτε μᾶς καθυστέρησαν, οὔτε καθυστεροῦμε.

Ἀπὸ εὐζώνους πτερωτοὺς ἐγέμισαν οἱ δρόμοι
κι' αὐτὰ τὰ χαρτοπαίγνια δὲν ἀνοῖξαν ἀκόμη,
ἐκ τούτου δὲ τῆς τράπουλας ὁ κόσμος ὑποφέρει
καὶ μὲς ὅτ' ἡς μάνδραις μερικοὶ τὰ κόβουν χέρι χέρι.
Ἄλλ' ὅμως τοὺς παρακαλῶ ὑπομονὴν νὰ δείξουν
κι' ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν πιστεύω νὰ τᾶνοῖζουν.

Ὁ φίλος Γλάδστον πρόκειται παραίτησιν νὰ δώσῃ
καὶ θάλλῃ τώρα ἢ μερὶς τῶν συντηρητικῶν,
ὅτ' ἡ Ἰρλανδίαν ἔγιναν σφαγαὶ καὶ φόνοι τόσοι
καὶ φαίνεται τὸ γεγονός πολὺ σημαντικόν.
Ἐξεκουμπίσθη κι' ὁ Ρουμπόλδ, ὁ πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας
καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἔχωμεν πολλὰς ἀνωμαλίας.

Καὶ τώρα πάλιν ἐρωτᾷ ὁ τάδε καὶ ὁ δεινὰς
ποῖον θὰ στείλουν ἄραγε ὡς πρέσβυν εἰς Ἀθήνας;
Γι' αὐτὸ ἐνδιαφέρονται πρὸ πάντων αἱ κυρίαι,
αἱ τόσαι Σαμαρείτιδες καὶ ὅσαι Μαρταί,
ποὺ ξεψυχοῦν καὶ χάνονται γιὰ ὅποιον πρέσβυν γίνῃ
καὶ πίνουν ἀπὸ τὸ νερό, ὅπου κι' ἐκεῖνος πίνει.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἔφυγε ἀκόμη ὅτ' αἱ λουτρά του
κι' ὁ προσφιλεὺς Θεόδωρος ἔδω ἀκόμη μένει,
γιὰ κάθε τι ἀξένιστος γλεντᾷ τὴ λεβεντιά του
καὶ ὅπου κόσμον συνάξῃς κι' αὐτὸς ὅτ' ἡ μέση βγαίνει.
Μὰ νὰ μὲ συγχωρήσετε κι' εἶναι καιρὸς νὰ πάω,
γιατὶ δὲν ἔχω σήμερον τί διάβολο νὰ γράψω.





Φασουλής και Περικλῆτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—'Αλήθεια τι ἀκούεται περί περιφερείας;
Φ.—Θά ἔχωμεν, ὡς φαίνεται, μεγάλας ιστορίας.
Π.—Τί ἐννοεῖς;
Φ.— Θά εὐρυνθοῦν...
Π.— Καί δια ποίου τρόπου;
Φ.—Διὰ τῆς ἐπεκτάσεως ἐνός καὶ ἄλλου τόπου.
Π.—Δὲν ἐννοῶ...
Φ.— Μὴν ἐννοῶς...
Π.— Σηλιάρι θὰ δουλέψῃ.
Φ.—Κί' ἂν κάθε περιφέρεια φαρδύνῃ καὶ στενέψῃ,
ἐσὺ θὰ ζήσης, Περικλῆ, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ χώρου,
φέρων τὸν τίτλον πάντοτε πτωχοῦ λιμοκοντόρου.
'Αλλ' ὅμως τί νὰ σοῦ εἰπῶ. μέσα σ' αὐτὴ τὴ φύσιν
ἀπ' τὰ πολλὰ βερύκοκα καθὼς κί' ἀπὸ τὰ γγούρια
νομίζω πὺς εὐρύνονται σπουδαίως τ' ἀντερά μου
κί' ἔχει μεγάλην κίνησιν ἡ περιφερεία μου.
Π.—Καὶ ἡ δική μου, Φασουλῆ, τὰ ἴδια ὑποφέρει.
Φ.—Θαροῶ πὺς τόχει, ἀδελφέ, αὐτὸ τὸ καλοκαίρι.
Π.—'Αλλὰ καὶ τοῦ Καμπούρογλου δὲν πάει παραπίσω.
Φ.—'Ες ἄλλοτε τὴν εὐρυσιν αὐτὴν θὰ συζητήσω.
Π.—'Επῆγες σ' τὴν Σχολεῖαν μας καὶ σὺ τὰς ἐξετάσεις;
Φ.—'Επῆγα μὲ τὸν Ὑπουργό καὶ εἶναι νὰ τὰ χάσῃς.
Π.—Βεβαίως ὅλα τὰ μικρὰ ἡρίστευσαν καὶ πάλιν
καὶ γινώσκῃς κί' εὐρυμάθριαν θὰ ἔδειξαν μεγάλην.
Φ.—Τι ἀφθονία πνεύματος! τί θαυμασμός καὶ θαῖνος!
καὶ ὁ μικρός καὶ ἡ μικρά τοῦ τάδε καὶ τοῦ δέινος
κατέπληξαν τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς παρατυχόντας,
τοὺς διδασκάλους, τοὺς γονεῖς καὶ ὅλους τοὺς ἀπόντας,
ἀλλ' ὅμως μὲ τὸ πνεῦμα τὸν κατέπληξαν κί' ἔμνεα
κί' ἀμέσως ἀνεκραύγασα μὲ χέρια σηκωμένα:
'Ὀχλαῖρε χώρα πνεύματος κί' ἐστία τῶν γραμμάτων,
ἡ πλήρης αἴγλης φαινῆς καὶ κυνικῶν καυμάτων,
ἡ μεταλαμπαδεύουσα τὸ φῶς τῆς διανοίας
εἰς πάσας τὰς ἐσχάτας κί' εἰς ὅλας τὰς γωνίας!
'Αν καὶ πληθὺς ἐπέρασεν αἰῶνων ἕως τώρα,
ἀλλ' ὅμως μένει ἡ αὐτὴ τῆς πανσοφίας χώρα
καὶ κατακτῆς πνευματικῶς τὰ γένη τῶν βαρβάρων,
τῶν Τούρκων, τῶν Μασσαγετῶν, τῶν Γότθων, τῶν
[Βουλγάρων,
ἀμκαῖα δὲ ἡ δόξασον παντοῦ ἀντανακλᾷται...
Π.—'Ο Ἕλληνας φύσει ἔξυπνος, βρὲ Φασουλῆ, γεννᾷται.
Φ.—Χαρήτε τέκνων ἀγλαῶν τρισόλβιοι πατέρες
καὶ σεῖς μητέρων σεβαστῶν μακάριοι γαστέρες,
ἐπὶ καιρὸν βαστάσασαί τοὺς νέους μας φωστήρας
καὶ σεῖς μαστοὶ θηλάσαντες τοὺς μέλλοντας σωτήρας.
'Ιδοὺ τοὺς βλέπω, Περικλῆ, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν...
σπουδάζουν τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν ἀστρονομίαν...
ἐλθαῖς διπλῶναι καὶ τυρὶ μὲς σ' τὰ διπλώματά των,
κυττάξαι πρὸς τὸν οὐρανὸν ἡ περιφερεία των

- κί' ἐν σοβαρότητι πολλῇ διέρχονται τὰς ὥρας...
ἀλλ' ὅμως βλέπω, Περικλῆ καὶ σπουδαζούσας κόρας
καὶ ἀντανάξαι ἀπ' ἐκεῖ ἐν φῶς ἀκτινοβόλον,
ἐκεῖνος δὲ ὁ ἀναιδής κί' ὀλόγυμνος Ἀπόλλων
ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ σοφὸν τῶν δεσποινίδων φύλον
σκεπάζεται μὲ πράσινον συκομωρέας φύλλον.
Π.—'Αν γίνῃ δὲ κί' ἡ εὐρυσιν εἰς τὰς περιφερείας,
εὐθὺς σ' τὸ τέμα φθάνομεν χρυσῆς εὐημερίας
κί' ἐγὼ τρελλὸς ἀπὸ χαρᾶς σὲ στρόνω εἰς τὸ ξύλο...
Φ.—Εὐδαίμων ὅστις ἐν καιρῷ καὶ ὥρᾳ καταλήφῃ
ἐπλάτυν' ὅπωςδὴποτε τὴν περιφερείαν του...
αὐτὸς ποτὲ δὲν θὰ ἰδῇ τὴν κόλασιν τοῦ Δάντου.
Γι' αὐτὸν ἡ μέλλουσα ζωὴ καθὼς καὶ ἡ παρούσα,
γιὰ τοῦτον τὰ ξιώματα, οἱ τίτλοι καὶ τὰ λούσα,
γιὰ τοῦτον ἡ εὐγένεια καὶ τὰ ψηλά σαλόνια,
οἱ μπάλοι καὶ τὰ γεύματα κί' ἐσθ' ὅτι τὰ γαλόνια.
'Αλλὰ ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, σ' τὰς περιστάσεις πάσας
αὐτὸ τὸ μέγα ζήτημα οὐδέποτε σπουδάσας,
περιφρονήσεις γαῖδουριῶν καὶ ὕβρεις ὑπομείνας
καὶ τῆς περιφερείας μου τὸν χώρον μὴ εὐρύνας,
ζῶ ἀφανῆς καὶ ἀσημος καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
πρὸς τοὺς εὐρύναντας αὐτὴν μεγάλον τρέφων φθόνον.
Π.—Κλείσε λοιπὸν τὸ ἄτιμον καὶ βρωμερὸν σου στόμα.
Φ.—Εἶχα καὶ ἄλλα, Περικλῆ, νὰ σοῦ εἰπῶ ἀκόμα,
ἀλλ' ὅμως ἄς λαλήσωμεν μικρὸν καὶ περὶ ἄλλων...
Π.—Πὺς σοῦ ἐφάνη τὸ λοιπὸν ἡ ἐορτὴ τῶν Γάλλων;
Φ.—'Εγὼ ἐπῆγα σ' τὸν Μοῦτ μεστὸς φιλοπατρίας
κί' ἀφοῦ ἐσυζητήσαμεν περὶ περιφερείας...
Π.—Πάλι τὴν περιφερεία μου ἔβγαλες σ' τὴν μέση.
Φ.—Αὐτὸ τὸ νέον ζήτημα παραπολὺ μ' ἀρέσει.
Π.—Λοιπὸν;
Φ.—'Επῆγα σ' τὸν Μοῦτ μεστὸς φιλοπατρίας
κί' ἀφοῦ ἐσυζητήσαμεν περὶ περιφερείας,
τὸν εὐχαρίστησα θερμῶς ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων,
διότι μᾶς ἐχάρισε εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον
τὴν Βερολίνειον γραμμὴν, καθὼς θὰ ἐνθυμησῇ...
Π.—Ποτὲ σ' τοὺς εὐεργέτας μᾶς ἀχάριστος δὲν εἰσαι.
Φ.—'Ο Γλάδστον δὲ τὴν ἔπαθε μ' αὐτὴν τὴν Ἱρλανδίαν.
Π.—Καὶ δι' αὐτὸν αἰσθάνομαι μεγάλην ἀγῆδιαν.
Φ.—Θὰ ἔρωμεν, ὡς φαίνεται, πολλὰς ἀνωμαλίας
κί' ὁ Σώλοβουρν Πρωθυπουργὸς θὰ γίνῃ τῆς Ἀγ-
[γλας.
Δὲν βλέπεις σ' τὸν δριζόντα σὺς σωρευμένα νέφη;
Π.—Δὲν βλέπω τίποτα μωρέ...
Φ.— Ὅρσε λοιπὸν, κενέφῃ
καὶ χαιρετίσματα πολλὰ σ' τὴν οἰκογένειάν σου...
Π.—Ὅρσε καὶ σὺ τρεῖς ματσουκίαις σ' τὴν περιφερείαν
[σου.



Φασουλῆς ὁ φουκαρᾶς
κί' εὐζωνος παλληκαρᾶς.

- Φ.—Βρὲ ἀφῆσέ με, ἀδελφέ, τὸν πόντιο μου νὰ βάνω.
Εὔ.—Σικτιέ...
Φ.— Βρὲ ἄσε μιά φορά καὶ δὲν τὸ ξανακάνω.
Εὔ.—Ρὲ διαλύσου αὐθουρεῖ...
Φ.— Βρὲ κάνε μου τὴ χάρι.
Εὔ.—Σικτιέ...
Φ.— Βρὲ τί παθαίνομε μὲ τὸν Μπαϊρακτάρη!

'Στὸν Θεωδωράκη τὸν σεβνταλῆ
καλὸ ταξεῖδι κί' ὥρα καλή.

Τὸν οὐρανὸ ἀστράφτει πανσέληνο φεγγάρι
καὶ παίζει κάθε κύμα εἰς τὴν ἀκρογιαλιά
καὶ σὺ, κύρ Θεωδωράκη, μᾶς φεύγεις μὲ καμάρι,
μὲ χίλια κατευόδια, μὲ χίλια δαδ' φιλιὰ.
Μᾶς φεύγεις, Θεωδωράκη, μᾶς φεύγεις, σεβνταλῆ...
λοιπὸν καλὸ ταξεῖδι καὶ ὥρα σου καλή.

Κί' οἱ Ἑρωπαῖοι τώρα θὰ 'δοῦν ἀπὸ κοντὰ
τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον τῆς χλιαρῆς σουμάδας,
ποῦ ἦδελε ν' ἀστράφει καὶ ὅλο νὰ βροντᾷ
κί' ἐφλόγιζε μὲ λόγους τοὺς πτερωτοὺς Ἀρχάδας.
Ποῦ ἔκαμε τὸν κόσμον ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του
καὶ τὴν ἱσορροπίαν ἐχάλασε τοῦ νοῦ του.

Ὡς Μακεδὼν ἀρχαῖος μὲ θώρακας ὀκλίσει,
μὲ τὰ παρὰ σῶμά σου καὶ τοὺς σταυροὺς στολίσσει,
τὸ λυγιστὸ σου μποῦ σ' τοὺς Ἑρωπαῖους δεῖξει
καὶ τὰ γερὰ σου δόντια σ' τοὺς διπλωμάτας τρέξει
καὶ μονιζώσέ τους ὅλους, ποῦ σοῦ κοίφωσαν τὴ φόρα
καὶ σ' ἔκαμαν νὰ τρέχῃς γιὰ συμπαθείας τώρα.

Χίλια φιλιὰ σ' τὸ στόμα, κύρ Θεωδωράκη, δέξαι
κί' εὐχὰς καὶ προσφωνήσεις ἀπὸ τοὺς πατριώτας
κί' ἐπὶ πτερῶν ἀνέμου εἰς τὴν Ἑλλάδα τρέξε,
γιὰ νὰ μὴ βλέπῃς γύρω ἀγχοῖους συνωμοτίας.
Γιὰ νὰ μὴ βλέπῃς σκότους καὶ ἔκστη κοπτερά
καὶ φάσκελα τοῦ Πάλλη καὶ ἄλλα τρομερά.

Λησμονήσε τῆς δόξας, τῆς δαφνῆς καὶ τὴν λίαν
λησμονήσε κί' ἐκεῖνη τὴν περὶ νῆ ἡσυχία...
σοῦ τραγουδοῦν εἰς γλάροις τοῦ τραγουδοῦ τοῦ καὶ
φουσκῶναι τὸ ἀεὶ λευκὸ καὶ τὰ πανιά.
Μᾶς φεύγεις, πολεμαρχεῖ μᾶς φεύγεις, σεβνταλῆ...
λοιπὸν καλὸ ταξεῖδι καὶ ὥρα σου καλή.

Μὴν εἶδες τὴν Θεωδωρά, ποῦ τρέματ' ἡ Τουρκιά;
μὲς σ' τὴν βαρκούλα μπαίνει καὶ παεῖ σ' τὴν Φραγκιά.
Τὸν ἀποχωρισμὸ τῆς κί' ὁ Φασουλῆς θάγει
κί' αὐτὴ λινὸ μαντίλι ἀπὸ μακρὰ κινεῖ.
Δὲν κλαίω τὴ βαρκούλα, δὲν κλαίω τὰ πανιά,
τὴ Θεωδωρούλα κλαίω, ποῦ φεύγει μ' ἀπονιά.

Φασουλῇ μεταρρυθμίσεις,
ὅπου εἶναι νὰ σαστίσης.

Σὰς ὑποσχέθην, Ἕλληνες, καθόσον εἰμπορέσω,
νὰ γράψω Νομοσχέδια μεταρρυθμιστικά
καὶ τώρα τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν θὰ ἐκτελέσω
καὶ ξεφουρνίσω σήμερα ἐκ τούτων μερικά.
Ἐλπίζω δὲ πῶς ὅλοι σας, καλοὶ μου συμπολίται,
εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν θὰ ἐνασχοληθῆτε
καὶ θὰ τὰ σχολιάσετε μὲ γνώσιν καὶ μὲ κρίσιν,
καθόσον εἶναι σύμφωνα πρὸς τοῦ Ρωμηοῦ τὴν φύσιν.

Α'.

Ἐκεῖνος ποῦ ἴσ' ὅσον καφφενὲ τρεῖς ὥραις ραχατεύει,
αὐτὸς νὰ δίνῃ δὴδ δραχμαῖς γιὰ τοῦτο τὸ ραχάτι,
ἀλλ' ὅποιος ὥραις τέσσαρες ἴσ' ὅσον καφφενὲ χατεύει,
αὐτὸς νὰ δίνῃ μιὰ δραχμὴ λιγώτερο καὶ κατὶ.
Μὰ ὅποιος τὴν ἡμέρα του ἴσ' ὅσον καφφενὲ σκοτόνει,
τοῦ πρέπει νὰ πληρῶνεται καὶ ὄχι νὰ πληρόνῃ.

Β'.

Ὅστις οὐρήσῃ ἀναιδῶς ἀντίκρου παραθύρων,
ἢ ἴσ' ὅσον Πανεπιστήμιον ἢ ἴσ' ὅσον Ἀκαδημίαν,
αὐτὸς νὰ συλλαμβάνεται ὑπὸ τριῶν κλητῆρων
κι' εὐθὺς νὰ περιτέμνεται εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.
Κι' ἂν ἴσ' ὅσον μεγάλον τοῦ Ἑρμοῦ ἀποπατήσης δρόμον,
χωρὶς τὴν κοσμιότητα νὰ σκέπτεσαι καθόλου,
ἀμέσως ν' ἀναγκάσεις ὑπὸ τῶν Ἀστυνομῶν
ν' ἀποπατήσης φανερά κι' εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου.

Γ'.

Ἄν τσακωθῇς μὲ φίλους σου ἀπάνω ἰσ' ὅσον μεθύσι
καὶ ὁ φρουρὸς τῆς τάξεως ἐλθῇ νὰ σὰς χωρίσῃ,
ἐσὺ ὀφείλεις πάσαντα ὡς Ἕλληνα καὶ ὡς ἥρωα
νὰ κοκκινίσῃς πρὸ πολὺ τὴ ράχη τοῦ κλητῆρος.

Δ'.

Ἄν σὲ μπατίσῃ ἄνθρωπος μὲ τὸνα μόνον χέρι,
ἐσὺ ἀμέσως κτύπα τον μὲ δίκονο μαχαίρι
κι' ἂν σὲ μπατίσῃ μὲ τὰ δαῖδα, σὺ τράβα τὴν κουμπούρα
καὶ κτύπα τον εἰς τὸ σταυρὸ χωρὶς πολλὴ μουνομούρα.

Ε'.

Ἐὰν εἰς τὸν ἐξώστην σου σοῦ ἐλθῇ νὰ ρεμβάσῃς
καὶ θέλῃς κατὶ τὴ νὰ βροῦς γιὰ νὰ διασκεδάσῃς,
μίαν λεκάνην κένωσε νεροῦ ἐκ τοῦ ἐξώστου
καὶ δρόσισε τὴν κεφαλὴν γνωστοῦ σου ἢ ἀγνωστοῦ.

ΣΤ'.

Ἄν συνεργεῖς πειρασμοῦ κατέβῃ ἰσ' ὅσον μῆλὸ σου
καὶ δεχθῇς τὴν ὄρνιθα τοῦ φίλου γείτονός σου,
προτοῦ γιὰ τοῦτο εἰδῇς ὁ γείτονάς σου πάρη,
τοῦ πέρνεις καὶ τὸν κόκορα γιὰ νὰ γενοῦν ζευγάρι.

Ζ'.

Ἄν ὡς σημεῖα κατοχῆς ἰδῇς ποτὲ πασσάλους
εἰς γείτονος οἰκόπεδον μικροῦς ἢ καὶ μεγάλους
καὶ εἶσαι ἄνθρωπος μὲ νοῦν καὶ ὄχι βλάξ καὶ ἄφρων,
ἀπόσπασον τοὺς εἰς εἰς καὶ πληρώσον τὴν τάραν.
Μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ νὰ κατορθώσῃς ὅπως
γίνῃ ταχέως κτήμα σου τοῦ γείτονος ὁ τόπος.

Η'.

Ὅποιος ἀέρα κοπανᾷ χωρὶς δουλειὰ νὰ ἔχῃ
καὶ νησιτικός ἴσ' ὅσον πόλεως τὰ καφφενεῖα τρέχει,
ἐφημερίδα πάσαντα ὀφείλει νὰ ἐκδώσῃ
καὶ πᾶν τὸ κείμενον κακῶς κι' αὐτὸς νὰ διορθώσῃ.
Ἀλλὰ νὰ μὴν εὐθύνεται δι' ὅ,τι καὶ ἂν γράψῃ
καὶ νὰ νομίζῃ γιὰ καλὸ ἐκεῖνο ποῦ τᾶρέσει
καὶ τότε μόνον τᾶρθρα του προσωρινῶς νὰ πάσῃ,
ὅταν κανένας ὑπουργὸς τοῦ δώσῃ κάποια θέσι.

Θ'.

Ὅφείλει κάθε βουλευτῆς τῶν νεωτέρων χρόνων
νὰ ἔχῃ πόδια τέσσαρα καὶ ὄχι δύο μόνον,
γιατὶ ποτὲ δὲν εἰμπορεῖ καὶ οὔτε θὰ ἴσ' ὅσον
ἴσ' ὅσον ψηφοφόρων τῆς δουλειαῖς μὲ δαῖδα νὰ ἐπαρκέσῃ.

Ι'.

Ἄν κλέπτῃς τις ἰσ' ὅσον Κεντρικὸν ὑπουργεῖον γυρῶν
εὐθὺς νὰ διορίζεται ἐπόπτης τοῦ παρᾶ,
γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ κλέψῃ μ' ὀφείλει καὶ νὰ μὴ κλέψῃ
ἀλλ' ὅποιος δὲν ἐσούφρωσε, θὰ κλέψῃ μιὰ φορὰ.

Ἐν τούτοις πρέπει σήμερα ἐδῶ νὰ σταματήσω,
ἀλλ' ἴσως ἰσ' ὅσον ἐρχόμενον καὶ ἄλλα ξεφουρνίσω
πρὸς γινῶσιν καὶ συμμόρφωσιν λαοῦ τε καὶ βουλῆς.
Αὐτὰ καὶ ὅς ἐσπαζομαι... Ὁ Ἕλληνα Φασουλῇ.

Γνωστοποιεῖται τοῖς πολλοῖς
πὺς ἦλθε Χάη δαμαλῖς.

Ἄν δαμαλῖδα πρᾶγματι ἀληθινὴν ζητῇτε,
ἰσ' ὅσον Φαρμακεῖον τοῦ γνωστοῦ Λεωνῆ θὰ εὐρήσῃτε
καὶ ὅποιος μὲν ἀπ' αὐτὴν τὴν δαμαλῖδα βάλῃ
οὐδὲ τὴν ἀνεμόβλογιὰ ποτὲ του δὲν θὰ βγάλῃ.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἰσ' ὅσον τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβῃ — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφφενεῶν καὶ Φρονούντων — νόκτα μέρα συζητοῦν
μὲ μπακάληδες κομπούρες, — κατὰ τῆς ἄλλους τῶν
μ' ὀφείλῃς, σαντοῦρα — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδάρες